Nápadník v dešti - Maxa, Martin

Slábne noc, kdosi po špičkách městem kráčí,
váhavým krokem stárnoucí subrety.
Necítí jak mu k ránu déšť hlavu smáčí,
úsvit má barvu hedvábný mulety.

V zádech noc, jenže pohříchu k uzoufání.
Nad ránem účet zapráskal opratí.
Zkrátka pech, někdo neměl s ním slitování.
Zmýlená v tomhle lokále neplatí.

Vážení, tak si říkám, je to zvláštní, jée
strávíš noc někde s hlavou v oblacích.
Vzápětí v koutě vzdycháš, kapsy prázdný, jée
splíny zdá se tu drobný nevrací.
Právě teď nejspíš s jedním trochu válčí (válčí) jée
nápadník s bílou růží ve fraku.
Zápasí marně s deštěm, o co kráčí, (kráčí) jée
příště sáhne si prstem do mraků, do mraků.

K ránu den sladkým příslibům hlavu sráží,
přebíjí smutek hořkostí absintu.
Ztrápený tělo bez cíle městem kráčí,
úsvit má tuhle zoufalou pointu.

Vážení, tak si říkám, je to zvláštní, (zvláštní) jée
strávíš noc někde s hlavou v oblacích.
Vzápětí v koutě vzdycháš, kapsy prázdný, (prázdný) jée
splíny zdá se tu drobný nevrací.
Právě teď nejspíš s jedním trochu válčí (válčí) jée
nápadník s bílou růží ve fraku.
Zápasí marně s deštěm, o co kráčí, (kráčí) jée
příště sáhne si prstem do mraků, do mraků